

РАЗДЪЛА

Ти бѣше нѣжна, като майка сѣща,
ти бѣше всѣки Божи день съсъ насъ.
Въ училището, както въ родна кѣща,
ехтѣше съ пламъкъ твоятъ топѣлъ гласъ.

А колко бързо хвъркнаха далече
тѣзъ четири години! И сега
съсъ тебе ще се раздѣлиме вече
и ще цѣлунемъ твоята рѣка.

Какво ли ти, учителко любима,
за насъ не стори съ радостъ всѣки мигъ?
Съ каква ли упоритостъ несломима
къмъ правъ и свѣтълъ пѣтъ ни устреми?

Но твоятъ трудъ напраздно не отиде,
и хвърленитѣ живи семена
днесъ вятъ зарадъ тебе споменъ свиденъ,
най-хубавъ споменъ въ нашитѣ сърдца.

И въ тази тежка, тягостна разлѣка —
очитѣ ни сѣ пълни съсъ сълзи,
очитѣ ни горятъ отъ скръбъ и мѣжа,
и всѣка дума сякашъ ни тежи.

Прощавай ти, закрилнице пресвята,
закрилнице на детскитѣ ни дни!
Подай си ти за „сбогомъ“ намъ рѣката!
Чуй, сетниятъ звънецъ сега звъни!

Ненчо Савовъ

